

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát
Tin Lành Theo Ma-thi-ơ (62)
Ma-thi-ơ 12:1 – 8

Bài giảng của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền

Kỳ trước chúng ta đã tra khảo đoạn Kinh Thánh Ma-thi-ơ 11:27 – 30, Chúa Giê-su kêu gọi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng hãy đến cùng Chúa, thì Chúa sẽ cho linh hồn của chúng được yên nghỉ. Hôm nay chúng ta tra khảo đoạn Kinh Thánh kế tiếp.

Ma-thi-ơ 12:1 – 8 ¹ Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Giê-su đi qua giữa đồng lúa mì; các môn đồ đói, bứt bông lúa mà ăn. ² Người Pha-ri-si thấy vậy, bèn nói cùng Chúa rằng: “Kìa môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát.” ³ Song Chúa đáp rằng: “Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các người há chưa đọc đến sao? ⁴ tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ dành riêng cho các thầy tế lễ. ⁵ Hay là các người không đọc trong sách Luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao? ⁶ Và lại, ta phán cùng các người, tại chỗ này có một việc lớn hơn đền thờ. ⁷ Phải chi các người hiểu nghĩa câu này: “Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ,” thì các người không trách những người vô tội; ⁸ vì Con của loài người là Chúa ngày Sa-bát.”

Đoạn Kinh Thánh trên Ma-thi-ơ 12:1-8 thuật lại cuộc đối thoại giữa Chúa Giê-su và các người Pha-ri-si. Ấy là vào ngày Sa-bát, Chúa Giê-su và các môn đồ đi qua giữa đồng lúa mì. Các môn đồ thấy đói bụng, bèn bứt bông lúa mà ăn. Khi các người Pha-ri-si thấy vậy, chúng hỏi Chúa tại sao các môn đồ của Chúa vi phạm điều lệ của ngày Sa-bát. Rồi Chúa trả lời câu hỏi của chúng. Bây giờ chúng ta sẽ tra khảo đoạn Kinh Thánh trên từng bước một.

Ngày Sa-bát

Đầu tiên chúng ta phải hiểu rõ ngày Sa-bát là gì, và điều lệ của ngày Sa-bát là sao.

Sáng Thế Ký 2:1 – 3 ¹ Ấy vậy, trời đất và muôn vật đã dựng nên xong rồi. ² Ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời làm xong các công việc Ngài đã làm, và ngày thứ bảy, Ngài nghỉ các công việc Ngài đã làm. ³ Rồi, Ngài ban phước cho ngày thứ bảy, đặt là ngày thánh; vì trong ngày đó, Ngài nghỉ các công việc đã dựng nên và đã làm xong rồi.

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

Đoạn Kinh Thánh trên Sáng Thế Ký 2:1-3 chỉ ra rằng từ lúc ban đầu sau khi Chúa Trời dựng nên trời đất và muôn vật trong sáu ngày, đến ngày thứ bảy Ngài nghỉ các công việc. Ngài ban phước cho ngày thứ bảy và Ngài đặt ngày đó là ngày thánh. Ấy là khởi đầu của khái niệm một ngày nghỉ sau khi làm việc trong sáu ngày.

Xuất Ê-díp-tô ký 20:8 – 11 ⁸ Hãy nhớ ngày Sa-bát đừng làm nên ngày thánh. ⁹ Người hãy làm hết công việc mình trong sáu ngày; ¹⁰ nhưng ngày thứ bảy là ngày Sa-bát của Gia-vê Đức Chúa Trời người: trong ngày đó, người, con trai, con gái, tôi trai tớ gái, súc vật của người, hoặc khách ngoại bang ở trong nhà người, đều chớ làm công việc chi hết; ¹¹ vì trong sáu ngày Đức Gia-vê đã dựng nên trời, đất, biển, và muôn vật ở trong đó, qua ngày thứ bảy thì Ngài nghỉ: vậy nên Đức Gia-vê đã ban phước cho ngày Sa-bát và làm nên ngày thánh.

Này là điều răn thứ tư của mười điều răn trong Cựu Ước. Điều răn này ghi rằng người dân Y-sơ-ra-ên phải giữ ngày thứ bảy là ngày Sa-bát của Chúa Trời Đức Gia-vê (ý nghĩa của chữ “Sa-bát” là ngày nghỉ của tâm linh). Tất cả mọi người trong nước Y-sơ-ra-ên, kể cả những người ngoại bang sống cùng với chúng đều không được làm công việc chi hết, tại vì Chúa Trời Đức Gia-vê đã ban phước cho ngày Sa-bát và làm nên ngày thánh.

Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 ² Người ta sẽ làm công việc trong sáu ngày, nhưng đến ngày thứ bảy sẽ là một ngày thánh, tức là Sa-bát biệt riêng ra thánh cho Đức Gia-vê. Ai làm công việc trong ngày đó sẽ bị xử tử.

Đoạn Kinh Thánh trên Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 chỉ ra rằng ngày Sa-bát là biệt riêng ra thánh cho Chúa Trời Đức Gia-vê. Kẻ nào làm công việc vào ngày đó sẽ bị xử tử.

Ba đoạn Kinh Thánh trên Sáng Thế Ký 2:1 – 3, Xuất Ê-díp-tô ký 20:8 – 11 và Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 chỉ ra ý nghĩa và tầm quan trọng của ngày Sa-bát trong các điều lệ của Cựu Ước.

Tại vì gìn giữ ngày Sa-bát là quan trọng đến thế, cho nên khi các người Pha-ri-si thấy các môn đồ của Chúa Giê-su bứt bông lúa mà ăn vào ngày Sa-bát, chúng hỏi Chúa tại sao các môn đồ của Chúa đã làm những điều không nên làm vào ngày Sa-bát. Sau đây là câu trả lời của Chúa Giê-su:

Ma-thi-ơ 12:3 – 5 ³ Song Chúa đáp rằng: “Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các người há chưa đọc đến sao? ⁴ tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ dành riêng cho các thầy tế lễ. ⁵

Hay là các người không đọc trong sách Luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao?”

Để trả lời câu hỏi của chúng, Chúa Giê-su trích câu chuyện vua Đa-vít ăn bánh bày trong đền Đức Chúa Trời và các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày Sa-bát. Đầu tiên chúng ta tìm hiểu về sự kiện vua Đa-vít ăn bánh bày trong đền Đức Chúa Trời, rồi đến sự kiện các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày Sa-bát.

Vua Đa-vít Ăn Bánh Bày Trong Đền Đức Chúa Trời

1 Sa-mu-ên 21:1 – 6 ¹ Đa-vít đến Nóp, gặp thầy tế lễ A-hi-mê-léc. A-hi-mê-léc run sợ, chạy đến đón người, mà hỏi rằng: “Nhân sao ông có một mình, chẳng ai theo hết vậy?” ² Đa-vít đáp cùng thầy tế lễ A-hi-mê-léc rằng: “Vua có sai tôi một việc, và dặn rằng: “Chớ cho ai biết gì hết về việc ta sai người làm, cũng đừng cho ai biết lệnh ta truyền cho người.” Ta đã chỉ định cho các tôi tớ ta một nơi hò hẹn. ³ Bây giờ, thầy có chi trong tay? Hãy trao cho ta năm ổ bánh hay là vật gì thầy có thể tìm được.” ⁴ Thầy tế lễ đáp cùng Đa-vít rằng: “Trong tay ta không có bánh thường, chỉ có bánh thánh mà thôi; miễn là các tôi tớ ông không có đến gần đàn bà.” ⁵ Đa-vít đáp cùng thầy tế lễ rằng: “Từ khi ta đi ra vài ba ngày rồi, chúng tôi không có lại gần một người nữ nào hết. Các bạn tôi cũng thánh sạch; còn nếu công việc tôi không thánh, thì ngày nay há chẳng nhờ kẻ làm thánh nó mà được thánh sao?” ⁶ Vậy thầy tế lễ trao bánh thánh cho người; vì ở đó chẳng có bánh chi khác hơn bánh trần thiết, mà người ta đã cất khỏi trước mặt Đức Gia-vê, đặt thế bánh mới cùng trong một lúc ấy.

Đoạn Kinh Thánh trên thuật lại sự kiện Đa-vít ăn bánh thánh. Bây giờ chúng ta xem xét bối cảnh chi tiết của sự kiện này:

- Điểm đầu tiên là vua Sau-lơ đang sai binh lính đi kiếm Đa-vít để bắt người về và giết người. (1 Sa-mu-ên 20:31 “...Vậy bây giờ, hãy sai đi kiếm nó, dẫn nó về cho ta; vì nó phải chết hẳn.”) Đa-vít và các đầy tớ đã chạy trốn vài ba ngày rồi (1 Sa-mu-ên 21:5 “Từ khi ta đi ra vài ba ngày rồi...”), chúng cần phải ăn no mới có đủ sức để đối diện với nhiều nguy hiểm gian nan trên đường.
- Điểm thứ hai là khi Đa-vít xin thầy tế lễ cho bánh thì thầy giao bánh thánh cho người, tại vì trong đền thờ không có bánh chi khác hơn bánh trần thiết (1 Sa-mu-ên 21:6 “Vậy thầy tế lễ trao bánh thánh cho người; vì ở đó chẳng có bánh chi khác hơn bánh trần thiết,...”)

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

Hai điểm trên cho chúng ta thấy rằng nếu Đa-vít và các đầy tớ không có đồ ăn thì chúng sẽ chết, một là chết đói, hai là thân thể chúng yếu quá mà chạy không nổi, rồi bị vua Sau-lơ bắt được và giết đi. Cho dù bánh thánh là dành riêng cho các thầy tế lễ, nhưng vì sự sinh tồn của chúng mà Đa-vít và các đầy tớ đã ăn bánh thánh. Bởi vậy Kinh Thánh không hề xét đoán Đa-vít vi phạm điều lệ của bánh thánh.

Tương tự như vậy, các môn đồ của Chúa Giê-su bứt bông lúa mà ăn vào ngày Sa-bát tại vi chúng đói bụng. Cho dù các môn đồ sẽ không đến nỗi bị chết nếu chúng không bứt bông lúa mà ăn, nhưng cơn đói chắc ảnh hưởng đến hành động của chúng và khiến chúng chậm lại. Mà Chúa Giê-su đang dặt các môn đồ đi rao truyền Tin Lành trong các thành và các làng (Xin đọc bài giảng “Truyền Giảng Tin Lành Và Chữa Bệnh”), nếu các môn đồ vì đói bụng mà chậm lại hoặc trở nên yếu ớt, ấy chắc ảnh hưởng đến việc rao truyền Tin Lành.

Các Thầy Tế Lễ Trong Đền Thờ Phạm Luật Ngày Sa-bát Mà Không Phải Tội

Ngoài sự kiện Đa-vít ăn bánh thánh trong đền Đức Chúa Trời, Chúa Giê-su còn nói đến chuyện các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày Sa-bát, mà không phải tội. (Ma-thi-ơ 12:5 “Hay là các người không đọc trong sách Luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao?”) Bây giờ chúng ta xem xét các thầy tế lễ đã làm gì mà phạm luật ngày Sa-bát.

Lê-vi Ký 24:5 – 8 ⁵ Người cũng phải lấy bột lọc, hấp mười hai ổ bánh; mỗi ổ cân nặng hai phần mười ê-pha; ⁶ đoạn sắp ra hai hàng sáu ổ trên cái bàn bằng vàng ròng trước mặt Đức Gia-vê, ⁷ cùng rắc nhũ hương thánh trên mỗi hàng, để làm kỷ niệm trên bánh, như một của lễ dùng lửa dâng trước mặt Đức Gia-vê. ⁸ Mỗi ngày Sa-bát, người ta sẽ sắp bánh này trước mặt Đức Gia-vê luôn luôn, do nơi dân Y-sơ-ra-ên cung cấp; ấy là một giao ước đời đời.

Đoạn Kinh Thánh trên Lê-vi Ký 24:5 – 8 chỉ ra rằng người ta phải lấy bột lọc, hấp mười hai ổ bánh, rồi mỗi ngày Sa-bát người ta sắp bánh này trước mặt Đức Chúa Trời Gia-vê, ấy là một giao ước đời đời. Ai sẽ làm công việc này? Ấy là công việc của các thầy tế lễ.

Dân Số Ký 28:9 – 10 ⁹ Ngày Sa-bát, người phải dâng hai chiên con đực giáp năm, không tì vít, và hai phần mười ê-pha bột lọc nhồi dầu làm của lễ chay với lễ quán cặp theo. ¹⁰ Ấy là của lễ thiêu về mỗi ngày Sa-bát, ngoại trừ của lễ thiêu hằng hiến và lễ quán cặp theo.

Ma-thi-ơ 12:1 – 8

Đoạn Kinh Thánh trên Dân Số Ký 28:9 – 10 chỉ ra rằng mỗi ngày Sa-bát, người ta phải dâng của lễ thiêu gồm có hai chiên con được giấp năm, không tì vít, và hai phần mười ê-pha bột lọc nhồi dầu làm của lễ chay với lễ quán cặp theo. Ấy cũng là công việc của các thầy tế lễ.

Hai đoạn Kinh Thánh trên Lê-vi Ký 24:5 – 8 và Dân Số Ký 28:9 – 10 chỉ ra rằng vào ngày Sa-bát các thầy tế lễ phải hiến dâng của lễ chay và của lễ thiêu trong đền thờ của Chúa Trời. Làm công việc quả thật là vi phạm điều lệ của ngày Sa-bát, nhưng một mặt khác ấy là ghi rõ trong Luật Pháp các thầy tế lễ phải làm những công việc này vào ngày Sa-bát.

Chúa Giê-su nói rằng các thầy tế lễ không phải tội. (Ma-thi-ơ 12:5 ⁴⁵ Hay là các người không đọc trong sách Luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao?) Vâng, các thầy tế lễ không phải tội tại vì những việc chúng làm là phù hợp với mục đích của ngày Sa-bát. Bây giờ chúng ta xem xét về mục đích của ngày Sa-bát.

Mục Đích của Ngày Sa-bát

Phục Truyền Luật Lệ ký 5:12 – 15 ¹² Hãy giữ ngày nghỉ định làm nên thánh, y như Gia-vê Đức Chúa Trời người đã phán dặn người. ¹³ Người hãy làm hết công việc mình trong sáu ngày; ¹⁴ nhưng ngày thứ bảy là ngày nghỉ của Gia-vê Đức Chúa Trời người: chớ làm một công việc nào hết, hoặc người, con trai con gái, tôi trai tớ gái của người, hoặc bò, lừa, hoặc một trong các súc vật của người, hay là khách ở trong nhà người, hầu cho tôi trai và tớ gái người cũng được nghỉ như người. ¹⁵ Khá nhớ rằng người đã làm tôi mọi nơi xứ Ê-díp-tô, và Gia-vê Đức Chúa Trời người dùng tay quyền năng giơ thẳng ra đem người ra khỏi đó; bởi cớ ấy cho nên Gia-vê Đức Chúa Trời người có dặn biểu người phải giữ ngày nghỉ.

Đoạn Kinh Thánh trên Phục Truyền Luật Lệ ký 5:12 – 15 chỉ ra rằng Chúa Trời Đức Gia-vê muốn cho người dân của Ngài được một ngày nghỉ sau khi làm việc sáu ngày. Bởi vậy câu 14 nhấn mạnh rằng hết thầy người dân, kể cả con trai con gái và các đầy tớ trai gái, hoặc bò, lừa, hoặc một trong các súc vật, hay là khách ở trong nhà đều không làm công việc gì hết, mục đích là để cho tôi trai và tớ gái cũng được nghỉ. Và câu 15 nhắc dân chúng nhớ rằng chính họ đã làm tôi mọi nơi xứ Ê-díp-tô, cho nên chúng phải thương xót cho những kẻ làm việc cực khổ trong sáu ngày, và cho mỗi một người đều được một ngày nghỉ.

Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 ² Người ta sẽ làm công việc trong sáu ngày, nhưng đến ngày thứ bảy sẽ là một lễ thánh, tức là ngày Sa-bát biệt riêng ra thánh cho Đức Gia-vê. Ai làm công việc trong ngày đó sẽ bị xử tử.

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

Đoạn Kinh Thánh trên Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 chỉ ra rằng ngày Sa-bát là biệt riêng ra thánh cho Đức Chúa Trời Gia-vê có nghĩa là ngày đó là dành riêng cho Đức Chúa Trời Gia-vê.

Lê-vi ký 23:3 ³ Người ta làm việc trong sáu ngày, nhưng qua ngày thứ bảy là ngày Sa-bát, một ngày nghỉ toàn diện, có một sự nhóm họp lên thánh; đừng làm một công việc gì; ấy là lễ Sa-bát của Đức Gia-vê trong những nơi các người ở.

Đoạn Kinh Thánh trên Lê-vi ký 23:3 chỉ ra một cách rõ ràng minh bạch rằng phải có một sự nhóm họp nên thánh. Lễ dĩ nhiên nhóm họp nên thánh là để tương giao với Chúa Trời.

Ba đoạn Kinh Thánh trên Phục Truyền Luật Lệ ký 5:12 – 15, Xuất Ê-díp-tô ký 35:2 và Lê-vi ký 23:3 chỉ ra mục đích của ngày Sa-bát:

- Chúa Trời Đức Gia-vê muốn cho người dân của Ngài được một ngày nghỉ sau khi làm việc sáu ngày. Ý nghĩa của chữ Hê-bơ-rơ “Sa-bát” là “ngày nghỉ của tâm linh”.
- Ngày Sa-bát là một ngày dành riêng cho Chúa Trời Đức Gia-vê. Bởi vậy người dân phải có một sự nhóm họp nên thánh để tương giao với Ngài.

Hai điểm trên cho chúng ta thấy rằng tại sao các thầy tế lễ làm việc vào ngày Sa-bát nhưng lại không phải tội. Các thầy tế lễ phải hiến dâng của lễ chay và của lễ thiêu cho Chúa Trời. Và mục đích thứ hai của ngày Sa-bát là một ngày dành riêng cho Chúa Trời Đức Gia-vê, mà những việc các thầy tế lễ làm là hoàn toàn dành riêng cho Chúa Trời, cho nên Chúa Giê-su nói các thầy tế lễ không phải tội.

Ý Chỉ của Chúa Trời Đức Gia-vê

Sau khi Chúa Giê-su dùng sự kiện vua Đa-vít ăn bánh thánh trong đền thờ và các thầy tế lễ làm việc trong đền thờ vào ngày Sa-bát để trả lời câu hỏi của các người Pha-ri-si, Chúa tiếp tục giảng giải cho chúng.

Ma-thi-ơ 12:6 – 7 ⁶ Và lại, ta phán cùng các người, tại chỗ này có một việc lớn hơn đền thờ. ⁷ Phải chi các người hiểu nghĩa câu này: “Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ,” thì các người không trách những người vô tội;”

Ma-thi-ơ 12:1 – 8

Trong Ma-thi-ơ 12:6 Chúa Giê-su nói rằng: “Vả lại, ta phán cùng các ngươi, tại chỗ này có một việc lớn hơn đền thờ.” Có việc gì còn lớn hơn đền thờ nữa?

Ấy là sự đồng tại của Đức Chúa Trời. Nếu không có sự đồng tại của Đức Chúa Trời thì đền thờ chỉ là một căn nhà lớn thôi. Nhưng khi Đức Chúa Trời giáng lâm trên đền thờ thì đền thờ trở nên nơi trú ngụ của Ngài.

Vậy dân tộc Y-sơ-ra-ên phải làm gì thì Đức Chúa Trời mới vui lòng giáng trên đền thờ? Họ phải vâng giữ ý chỉ của Chúa Trời thì Ngài sẽ vui lòng giáng lâm trên đền thờ. Mà ý chỉ của Ngài là gì?

Ma-thi-ơ 12: 7 Phải chi các ngươi hiểu nghĩa câu này: “Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ,” thì các ngươi không trách những người vô tội;

Ý chỉ của Đức Chúa Trời là “Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ”. Ngài muốn người dân của Ngài lấy lòng nhân từ đối đãi với nhau, và cũng có lòng nhân từ đối đãi những người ngoài nữa.

Chỉ khi chúng ta có lòng nhân từ thương xót cho người ta thì chúng ta mới hiểu được ý chỉ của Chúa Trời. Nếu chúng ta không có lòng nhân từ thương xót thì chúng ta không hiểu ý chỉ của Ngài và chúng ta sẽ trách những người vô tội là có tội, thí dụ: Những người Pha-ri-si chỉ trích các môn đồ của Chúa không nên bứt bông lúa mà ăn vào ngày Sa-bát, họ chỉ trích những người vô tội là phạm tội.

Nếu dân Y-sơ-ra-ên vâng giữ ý chỉ của Chúa Trời thì chắc làm vừa lòng Ngài và Ngài sẽ giáng lâm trên đền thờ. Vậy người dân Y-sơ-ra-ên có vâng giữ ý chỉ của Chúa Trời không? Không, người dân không có vâng giữ ý chỉ của Chúa Trời.

Các người Pha-ri-si không có lòng nhân từ thương xót gì cả, bởi vậy chúng hẳn không hiểu ý chỉ của Chúa Trời. Các người Pha-ri-si là thầy giáo của người dân Y-sơ-ra-ên, mà thầy giáo không hiểu ý chỉ của Chúa Trời thì lẽ dĩ nhiên người dân cũng không hiểu ý chỉ của Ngài và không vâng giữ ý chỉ của Ngài. Vì người dân không vâng giữ ý chỉ của Ngài thì Ngài không giáng lâm trên đền thờ.

Ở phần trên chúng ta đã thấy rằng ý nghĩa của “Sa-bát” là ngày nghỉ của tâm linh. Mục đích của ngày Sa-bát là một ngày dành riêng cho Chúa Trời hầu cho người dân có thể tương giao

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

với Ngài. Nếu sự đồng tị của Chúa Trời không giáng lâm trên đền thờ thì người dân không thể tương giao với Ngài, rồi chúng không có yên nghỉ của tâm linh. Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Vâng, chính Chúa Giê-su là giải pháp.

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

Ma-thi-ơ 12:8 ⁸ vì Con của loài người là Chúa ngày Sa-bát.

Con của loài người chính là Chúa Giê-su, Chúa luôn luôn tự xưng là Con của loài người. Tại sao Chúa Giê-su là Chúa ngày Sa-bát?

Tại vì mục đích của ngày Sa-bát đã được trọn vẹn trong Chúa Giê-su.

Chúa Giê-su ban cho linh hồn chúng ta được yên nghỉ

Ma-thi-ơ 11:28 – 29 ²⁸ Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. ²⁹ Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các ngươi sẽ được yên nghỉ.

Xin các bạn đọc bài giảng “Linh Hồn Các Ngươi Sẽ Được Yên Nghỉ” để hiểu rõ ý nghĩa của đoạn Kinh Thánh Ma-thi-ơ 11:28 – 29, ở đây tôi không giải thích đoạn Kinh Thánh này. Chúa Giê-su sẽ cho linh hồn của những kẻ đến cùng Chúa được yên nghỉ, mà mục đích đầu tiên của ngày Sa-bát là để cho người dân được một ngày nghỉ của tâm linh, bởi vậy Chúa đã làm trọn vẹn mục đích đầu tiên của ngày Sa-bát.

Chúng ta có thể đến cùng Chúa Trời nếu chúng ta ở trong Chúa Giê-su

Ngày Sa-bát là một ngày dành riêng cho Chúa Trời Đức Gia-vê, bởi vậy người dân phải có một sự nhóm họp nên thánh để tương giao với Ngài. Ấy là mục đích thứ hai của ngày Sa-bát, mà mục đích này cũng được trọn vẹn trong Chúa Giê-su.

Giăng 14:6 ⁶ Vậy Đức Chúa Giê-su đáp rằng: “Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.”

Ma-thi-ơ 12:1 – 8

Chúa Giê-su là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi Chúa thì không ai được đến cùng Đức Cha. Nhưng bởi Chúa Giê-su thì chúng ta có thể đến cùng Đức Cha.

Cô-lô-se 1:15 ¹⁵ Ấy chính Chúa là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được, là đấng sinh ra đầu tiên của hết thảy mọi vật dựng nên.

Đoạn Kinh Thánh trên Cô-lô-se 1:15 nói rằng Chúa Giê-su là hình ảnh của Đức Chúa Trời.

Cô-lô-se 1:19 ¹⁹ Vì Đức Chúa Trời đã vui lòng khiến mọi sự đầy dẫy của mình chứa trong Chúa.

Đoạn Kinh Thánh trên Cô-lô-se 1:19 chỉ ra rằng mọi sự đầy dẫy của Đức Chúa Trời đều ở trong Chúa Giê-su.

Ba đoạn Kinh Thánh trên Giăng 14:6, Cô-lô-se 1:15 và Cô-lô-se 1:19 chỉ ra rằng khi chúng ta ở trong Chúa Giê-su thì ta có thể đến cùng Đức Cha và tương giao với Ngài. Ấy chính là mục đích thứ hai của ngày Sa-bát.

Kết Luận

Đoạn Kinh Thánh song song Mác 2:27 – 28 tổng hợp lại tất cả những điểm chúng ta đã tra khảo trong bài giảng này:

Mác 2:27 – 28 ²⁷ Đoạn, Chúa lại phán: “Vì loài người mà lập ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng nên loài người. ²⁸ Vậy thì Con của loài người cũng làm chủ ngày Sa-bát.”

- Chúa Trời Đức Gia-vê lập ngày nghỉ Sa-bát là để cho người dân của Ngài được một ngày nghỉ sau khi làm việc sáu ngày, và chúng có thể đến cùng Ngài để tương giao với Ngài.
- Nếu chúng ta không hiểu rõ mục đích của ngày Sa-bát mà chỉ chú trọng vào vâng giữ các điều lệ về ngày Sa-bát thì sẽ khiến ngày Sa-bát trở thành một gánh nặng trầm trọng cho người dân.
- Chỉ khi chúng ta có lòng nhân từ thương xót cho người khác thì ta mới hiểu được ý chỉ của Chúa Trời, rồi từ đó chúng ta có thể hiểu được mục đích của ngày Sa-bát.
- Ngược lại nếu chúng ta không hiểu được ý chỉ của Chúa Trời tại vì ta không có lòng nhân từ thương xót cho người khác, rồi cuộc ta cứ phê bình chỉ trích người này người kia.

Con Của Loài Người Là Chúa Ngày Sa-bát

- Chúa Giê-su là chúa của ngày Sa-bát tại vì toàn bộ mục đích của ngày Sa-bát đã được trọn vẹn trong Chúa. Khi Tín Đồ Cơ Đốc chúng ta ở trong Chúa Giê-su thì ta luôn luôn tương giao với Đức Cha, sự tương giao không phải chỉ giới hạn vào ngày Sa-bát.